

## บทที่ 6

### บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาที่ได้อภิปรายไว้แล้วในบทที่ว่าด้วยผลการศึกษาวิจัย ทำให้ได้ทราบว่าบิดา มารดา ผู้เลี้ยงดู และสื่อมวลชนเป็นผู้ที่มีบทบาทสูงสุดในการให้การเรียนรู้เกี่ยวกับความเป็นนักร้อง แก่เด็กที่เป็นเยาวชนของชาติ ให้การเรียนรู้เกี่ยวกับสังคม และปฏิสัมพันธ์ของผู้นที่อยู่วัดล้อมตัว เด็กในกลุ่มสังคมต่าง ๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยพ่อแม่ผู้เลี้ยงดูหรือครูบาอาจารย์เป็นผู้ที่มีหน้าที่ บทบาทในการสร้างให้เด็กเกิดความ "ปรารถนา" และคาดหวังที่จะกระทำในสิ่ง ต่าง ๆ เพราะพ่อแม่ ครูบาอาจารย์เป็นผู้ให้รางวัลแก่เด็กในรูปแบบต่าง ๆ กันไป ส่วนสื่อมวลชนก็ได้เผยแพร่ภาพของ "ตัว แบบ" ต่าง ๆ ที่ได้รับรางวัลจากสังคมแวดล้อมให้เด็กได้รับรู้อยู่เสมอ

ดังนั้นเงื่อนไขที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ทางสังคมส่วนนี้คือ เด็กได้เห็นตัวแบบได้รับรางวัล จึง พยายามที่จะทำตัวให้เหมือนตัวแบบ เพื่อพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ และกลุ่มสังคมจะได้ให้รางวัลแก่เขาบ้าง

ในกรณีศึกษานี้ จำกัดวงของการค้นคว้าวิเคราะห์อยู่ โดยใช้กลุ่มศึกษาที่เป็นเด็กผู้มี อัจฉริย ภาพด้านการขับร้องเพลง ทำให้ได้พบว่าเด็กมีการ "เลียนแบบ" ศิลปินหรือตัวแบบต่าง ๆ จนเกิดภาพ ที่ไม่เหมาะสมกับวัยและพัฒนาการอันควรของเด็ก ทำให้เด็กเองขาดความเป็นตัวของตัวเอง และไม่ได้ นำความสามารถในเชิงสร้างสรรค์ของตนเองออกมาใช้ให้เกิดประโยชน์

ข้อสรุปนี้เป็นที่ตระหนักกันอยู่โดยทั่วไป รวมทั้งสื่อมวลชนบางสาขา เช่น สิ่งพิมพ์ได้มีข้อ เสนอแนะเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่บ้าง อาทิเช่น

"สิ่งที่อยากนำมาสู่การขบคิดกันคือ สถานการณ์ปัจจุบัน ที่มีการ นำเด็กวัยรุ่น ๆ มาแสดงละครทางโทรทัศน์กันมากขึ้น ทั้งหญิงและชาย เด็ก ๆ เหล่านี้จะมีอายุระหว่าง 12-15 ปี ด้วยความเป็นจริงแล้ว คงไม่ได้เป็นหนุ่ม เป็นสาวเต็มตัว แต่ภาพที่แสดงในละครจะต้องเป็นพระเอกนางเอก ที่มี บทบาทเป็นผู้ใหญ่แล้ว ไม่ใช่สภาพของการเอาวัยรุ่นที่หน้าตาท่วงท่าดีแบบ นี้ มาแสดงเป็นพระเอกนางเอก จะไม่มีมาในอดีต ดาราใหญ่ๆ บางคนก็เข้า สู่วงการแสดงในขณะที่ยังเป็นวัยรุ่นอยู่ แต่เราจะไม่เคยได้กับการโฆษณา

การไอ้อวด หรือแม่กระทั่งข่าวที่จะไอ้อวดว่า ยังเป็นเด็กวัยรุ่นอยู่ แต่ใน  
บทบาทที่ต้องแสดงนั้น เป็นพระเอกนางเอกทีเดียว



เราในปัจจุบัน เด็กวัยรุ่นที่ได้แสดงเป็นนางเอก พระเอกเหล่านี้  
ได้รับการโฆษณาว่าอายุน้อย แต่ฝีมือและการแสดงของเด็ก ๆ เหล่านี้ดี  
มาก จึงแสดงได้สมบทบาทประทับใจคนดู หากจะดูกันแค่เพียงผิวเผิน ทุกคนจะ  
ชื่นชม ซึ่งเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เพราะนักแสดงเหล่านี้มีฝีมือจริง ๆ แต่สิ่งที่ต้อง  
มองให้ลึกลงไปคือ เด็กวัยรุ่นอื่น ๆ ที่ยังเป็นเด็กอยู่ข่มอยากเอาเยี่ยงอย่าง  
แต่จะไม่มีโอกาสแสดงในทางสื่อโทรทัศน์ หรือภาพยนตร์เหมือนกับเหล่า  
ดารา เด็ก ๆ เหล่านี้จะเกิดความเข้าใจว่าต้องคิดแปลงวิถีแห่งการแสดงออก  
ของตนเอง เดียวนี้เราจึงเห็นเด็ก ๆ ขนาดวัย 12 - 13 ปี แสดงท่าทางเป็นสาว  
เต็มตัว ทั้ง ๆ ที่อายุและพัฒนาการทางร่างกายและจิตใจยังเป็นเด็กอยู่  
สภาวะเช่นนี้กำลังแพร่หลายในหมู่วัยรุ่นอย่างกว้างขวาง เป็นเรื่องน่าเป็น

ห้วง ทั้งนี้เกิดเพราะการเลียนแบบ หากจะเพลา ๆ การโฆษณาว่าเด็ก ๆ ที่ได้ เป็นคาราเหล่านี้ อายุยังน้อยอยู่ ก็อาจจะลดกระแสการเลียนแบบได้บ้าง อย่างไรก็ตาม ความหนักใจของผู้ใหญ่ต่อการแต่งตัวของเด็กวัยรุ่นยังมีอยู่ มาก เพราะกระแสโลกาวัตรทำให้เด็ก ๆ ได้เห็นความเป็นอยู่ของเด็ก ๆ ทั่วโลก ดังนั้นจึงไม่แปลกที่เด็ก ๆ จะอยากทำตาม ผู้ใหญ่ต้องยอมรับความ ทันสมัยของเด็ก ๆ ด้วย

ที่ต้องท้วงกันบ้างคือ เรื่องของการประกวดต่าง ๆ เกี่ยวกับเด็ก สิ่งที่เป็นปัญหาคือต้องให้เด็กแสดงออกตามความสามารถของเด็ก ตามวัย ของเขา จึงน่ารักและถือว่าเป็นการแข่งขันที่ถูกต้องในวัยของเขา ใครทำ อย่างที่เด็กขนาดนั้นสมควรจะทำได้ดีที่สุด ควรจะเป็นผู้ชนะ

แต่เรามักเห็นการประกวดที่เด็กเล็ก ๆ พยายามแสดงออกให้ เหมือนผู้ใหญ่ พยายามลอกเลียนแบบคารา ผู้จัดก็มักแสดงความชื่นชม การ คัดสินก็มักจะให้อยู่ที่แสดงออกได้เหมือนผู้ใหญ่ที่สุด จัดจ้านที่สุด เป็นผู้ ชนะ ไม่ทราบว่าจะเป็นเพราะตั้งเป้าหมายไว้ว่า ต้องแสดงให้เหมือนกับ ผู้ใหญ่ที่สุด จึงจะถือว่าเก่งหรืออย่างไร ถ้าตั้งไว้เช่นนั้น ท่านกรรมการท่าน คงต้องทำตาม

แต่ถ้ากรรมการดูแล้วเห็นว่า การแสดงที่เด็กทำได้เหมือนผู้ใหญ่ ถือว่าเก่งที่สุด คงจะต้องขอให้มีการทบทวนแนวความคิดเช่นนี้กันบ้าง เพราะจะเป็นการปิดกั้นการแสดงออกซึ่งความริเริ่ม และการแสดง ความ สามารถส่วนตัวจริง ๆ ของเด็ก การเลียนแบบไม่ใช่ความคิดริเริ่ม เป็นแค่ เพียงเก่งในการทำให้เหมือนคนอื่น เราคงไม่หวังจะให้เด็ก ๆ ของเราเก่ง เพียงเท่านั้น และไม่อยากจะให้ผู้ใหญ่ผลักดันให้เด็กทำในสิ่งซึ่งไม่เหมาะกับ อายุของเด็กทั้งในแง่การแสดงออก การแต่งตัว และท่วงท่าอาการ ให้เด็กมี ความน่ารักแบบเด็ก ๆ เอะ อย่าให้มีคนพูดว่าคัดจริต ไม่ดีกว่าหรือ"

"เมื่อสุดสัปดาห์ก่อน มีโอกาสได้ชมการถ่ายทอดการแข่งขันร้องเพลงยูวชนแห่งประเทศไทย หรือเพลงยูวชนแห่งประเทศไทย หรือเรียกเป็นชื่อโฆษณาภาษาฝรั่งก็ต้องว่า ซูบารุ อวอร์ด ที่มีคุณหญิงพรทิพย์-ฉัตรกุลเดช เป็นประธาน

รายการแข่งขันรายการนี้ มติชนเองเคยนำเสนอสนทนาไปแล้วคราวหนึ่งว่า นอกเหนือเจตนาดี รายการดี และความพยายามที่ดีแล้ว การแข่งขันรายการนี้แข่งขันเด็กเป็นเด็ก หรือแข่งขันเด็กเป็น ผู้ใหญ่

เพราะเพลงที่เลือกมาร้องแข่งขัน คือเพลงผู้ใหญ่ ร้องด้วยอารมณ์ผู้ใหญ่ ประกอบท่าทางของผู้ใหญ่ แต่ตัวแต่งร่างอย่างผู้ใหญ่แต่ง ไม่ผู้ใหญ่ที่เป็นนักร้องในคลับ ในบาร์ หรือตามสถานเริงรมย์ที่ฝรั่งเรียกคาบาเรต์ ไม่มีตรงไหนที่จะเห็นเป็นเด็กเลย นอกจากวัยของผู้เข้าแข่งขัน เด็กเหล่านั้นมีความสามารถแน่นอน แต่ความสามารถเลียนแบบผู้ใหญ่ในเชิงดังกล่าว เป็นไปเพื่ออะไร นอกจากเพลงที่เด็กจะเลียนแบบผู้ใหญ่แล้ว ผู้ใหญ่ในบ้านเมืองนี้มีอะไรให้เด็กเลียนแบบได้อีกบ้าง

พูดเช่นนี้ออกจะไกลเกินไป แต่เราทำเด็ก 10 ขวบ 11 ขวบ ให้เป็นผู้ใหญ่กันไปทำไม อาจเป็นเพราะไม่มีเพลงที่เหมาะสมกับวัยมาขับร้อง ทำให้แสดงบุคลิกอารมณ์สมกับวัยไม่ได้

ซ้ำร้ายหนัก ปีนี้และปีหลัง ๆ มีอาการประหลาดเพิ่มแทรกมาอีกให้อัศจรรย์ใจเล่น นั่นก็คืออาการแสดงความดีอกดีใจแบบนางงาม คือตัวผู้ชนะการแข่งขันต้องยกสองมือขึ้นปิดหน้า แล้วหลังน้ำตามันเรื่องว่าฮัก ๆ เลยทีเดียว

เกิดอะไรขึ้น นั่นเป็นอาการหรือเคยเป็นอาการของเด็กที่ไหนเมื่อดีอกดีใจ แน่แน่นอน หากพากันแบบกำปั้นทุบดินว่า พัฒนาการทางอารมณ์ของมนุษย์ อาจเปลี่ยนไปตามพัฒนาการของสังคมได้ ก็จบ ไม่ต้องพูดกันต่อ

แต่หากว่าอารมณ์มนุษย์ขึ้นอยู่กับพื้นภูมิหลังที่กล่อมเกลากันมา ทุกวันนี้พ่อแม่ หรือผู้ปกครองกล่อมเกล่าให้อารมณ์และความรู้สึกของลูก เป็นไปแบบไหน แทนที่เด็กจะสนุกสนานหรือยินดีปรีดากันตามประสาที่ได้ประลองหรือทดสอบความสามารถ ที่เฮ ๆ ฮา ๆ ร่วมกันได้ กลายเป็นสะอื้นฮัก ๆ ปิดหน้ากันแบบนางงาม

ยิ่งเด็กบางคนก็บอกว่า การทดแทนคุณพ่อแม่คือขอให้ได้ตำแหน่ง 1 ใน 3 ก็ยังดี กลายเป็นว่าพ่อแม่กำลังทำอะไรกับลูก การลงทุนกับลูกขนาดบางคนให้เรียนร้องเพลงกับครูอ้วน มณีนุช เสมรสุต นั้นจะหวังผลเอาเป็นเอาตายขนาดไหน

เนื่องจากผลที่ออกมาก็คือ เด็กที่ไม่ได้รับรางวัลก็น้ำตาไหลพราก ๆ ด้วยความเสียใจอยู่บนเวทีด้วย ที่อนุমানเอาเป็นความเสียใจได้ก็เนื่องจากหากเรานั้นผลแพ้ชนะกับเด็กมากมาย เราก็ควรรู้เอาด้วยว่า เด็กนั้นอ่อนไหวหรืออายุกับการเป็นผู้แพ้อย่างยิ่ง

ดังนั้น หลังจากงานแข่งขันคราวนี้ ใครที่เกี่ยวข้องก็ควรทบทวนตัวเองกับเด็ก ๆ อีกทีน่าจะดีไม่น้อย เด็กร้องเพลงได้ดีนั้นคืออยู่แล้ว แต่อย่าให้หวั่นไหวหรืออับอายจากความเป็นผู้ใหญ่ ชัดเขียดเข้าไปก่อนเวลาอันควรเลย จะแก้แค้นแก้ลมเฉาเร็วไปเปล่า ๆ

ปล.ถึงผู้ปกครองน้อง นุชณนุช ไชกิจภิญโญ ผู้ชนะประเภทเพลงสากล กรุณาย่านำเธอไปทำตา 2 ชั้น อย่างที่นิยมกันเลย เพราะตาหงส์ของน้องนั้นงามมากอยู่แล้ว

แต่หากไม่เคยคิดและเห็นว่าเรื่องทำนองนี้ไร้สาระ ก็ขอภัยด้วยที่พูดขึ้นมา"

ลำแข : มติชน - ตุลาคม 2537

ต่อเรื่องนี้คณะกรรมการจัดการประกวดได้ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มาโดยตลอดและมีมาตรการหลาย ๆ ประการที่จะโน้มน้าวให้ตัวของเยาวชนผู้เข้าประกวดร้องเพลง บิดามารดา ครูอาจารย์ ได้ส่งเสริมให้เด็กใช้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่และหลีกเลี่ยงการเลียนแบบจากผู้อื่นให้มากที่สุด ดังที่กล่าวแล้วในส่วนต้น

มาตรการต่าง ๆ ที่คณะกรรมการจัดการประกวดร้องเพลงเยาวชนฯ นำมาใช้ในโครงการฯ นี้ได้ผลดีน่าพอใจ จากการสัมภาษณ์กลุ่มบิดามารดาหรือคุณครูของเด็กจำนวน 29 ราย ทำให้ได้ทราบว่า บิดามารดาของเด็กมีแนวความคิดที่จะสร้างให้เด็กลดพฤติกรรมการเล่นแบบ และให้แนวทางแนะนำให้บุตรธิดาของตนมุ่งเน้นที่การร้องเพลงอย่างมีคุณภาพการร้อง มากกว่าที่จะร้องให้ "เหมือน" ใคร

จากการพิจารณาผลการศึกษาที่ได้มาจากงานวิจัยชิ้นนี้ เปรียบดูกับพฤติกรรมทางสังคมของเด็กและเยาวชนของชาติในปัจจุบัน ผู้วิจัยพบว่าเด็กและวัยรุ่นของไทย ยังมีการ "ทำตัวให้เหมือน" ในหลาย ๆ แง่มุม ทั้งแฟชั่น การแต่งกาย ทรงผม ภาษากายคำที่ใช้พูดจา โดยเฉพาะอย่างยิ่งค่านิยมต่าง ๆ ในทางวัตถุเป็นสิ่งที่ยืนยันได้อย่างชัดเจนว่า เด็กไทยเยาวชนไทย ยังขาดค่านิยมเรื่องความเป็นปัจเจกบุคคลอยู่อีกมากนัก

ทว่าการปรับเปลี่ยนแนวคิดพฤติกรรมของเด็กให้เป็นไปตามความเหมาะสมอย่าง "สังคมอุดมคติ" นั้นมิใช่เรื่องที่เป็นภารกิจของโครงการประกวดร้องเพลงแต่ลำพัง หากแต่เป็นความรับผิดชอบร่วมกันของทุกสถาบันในสังคม ทุกฝ่ายมี "หน้าที่" ต่อกันในอันที่จะดูแลสมาชิกคน อื่น ๆ ในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับกลุ่มเด็กที่กำลังจะเติบโตขึ้นมา กำหนดความเป็นไปของชาติบ้านเมืองไทยเรา

ดังนั้นในส่วนต่อไปนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอข้อคิดเห็นบางประการไว้แก่ฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมิได้จำกัดขอบเขตอยู่แต่เพียงในเชิงวิชาการสื่อสารมวลชนเท่านั้น แต่ยังเป็นข้อเสนอแนะสำหรับกลุ่มทางสังคมอื่น ๆ เช่น ครอบครัว สถาบันการศึกษา ฯลฯ ซึ่งล้วนแต่มีบทบาทหน้าที่ของตนเอง และต่างก็มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกันอย่างใกล้ชิดด้วย หากจะแก้ไขสถานการณ์ใด ๆ ทางสังคมแล้ว ความร่วมมือกันของสถาบันต่าง ๆ ในสังคมย่อมเป็นสิ่งสำคัญที่สุด

## 1. สถาบันครอบครัว

สถาบันครอบครัวคือ พ่อแม่ ผู้เลี้ยงดูตลอดจนทุกคนที่อยู่ร่วมกับเด็ก ซึ่งสถาบันครอบครัวเป็นกลุ่มสังคมกลุ่มแรกที่เด็กได้สัมผัส มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพ และทัศนคติของเด็กอย่างมาก ดังนั้น ในการกำหนดเงื่อนไขให้แก่เด็กเพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์จะต้องเริ่มที่ครอบครัวของเด็ก

บทบาทที่สำคัญของครอบครัวคือให้การยอมรับความสามารถของเด็กแม้จะเป็นเรื่องเล็กน้อย เรื่องธรรมดาในชีวิตประจำวัน หากเด็กสามารถช่วยเหลือตัวเองได้ในเรื่องต่าง ๆ เช่น เด็กเล็กสามารถเลือกเสื้อผ้าสวมใส่ได้เอง รู้จักเหลือค่าขนมกลับมาหยอดกระปุกที่บ้าน เรียนรู้ที่จะเข้านอนเมื่อจบ

การ์ตูนหลังข่าว หรือใช้ทักษะพิเศษต่าง ๆ เฉพาะตัวของเขาได้เอง เช่น รับโทรศัพท์ได้ วาดภาพได้ เป็นต้น

พ่อแม่สามารถให้การเสริมแรงเด็กได้ทุกโอกาสที่เด็กมีพฤติกรรมตามที่ได้รับคำแนะนำจากพ่อแม่ โดยไม่จำเป็นต้องเป็นความสำเร็จที่ "ยิ่งใหญ่" อย่างคนอื่น ๆ ด้วยว่าเด็กทุกคนย่อมมีความสามารถเฉพาะของเขาตามวัย ตามการเลี้ยงดู ตามทักษะเฉพาะตัว และ ตามความสนใจของเขาเอง ดังนั้นหากเด็กสามารถทำอะไรที่ดีพอแล้วสำหรับวัยขนาดของเขา พ่อแม่ควรให้ความรักความชื่นชมเขาด้วย โดยไม่ละเลย เพราะคิดว่าเป็นเรื่องธรรมดา ในทางกลับกัน เมื่อมองว่าผู้เป็นแบบอย่างทางพฤติกรรมของเด็กก็คือผู้ใหญ่ แน่ใจว่าเด็กอาจเลียนแบบพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เห็นจากผู้ใหญ่ ดังตัวอย่างที่เห็นกันอยู่เสมอคือ เด็กหญิงจะแต่งหน้า สวมรองเท้าส้นสูง สวมเสื้อผ้า และเลียนแบบกริยาของแม่ หรือ คุณครูที่โรงเรียน หรือ เด็กชายวิ่งไล่ตามต่อสู้อัน ยิง หรือฟันกันด้วยอาวุธพลาสติก เพราะอยากจะเป็นนักสู้ หรือตำรวจ เป็นต้น ในพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ไม่เกิดประโยชน์เหล่านี้พ่อแม่ควรให้เวลากับเด็ก อธิบายให้เขาเข้าใจว่าการที่เขาจะได้ชื่อว่าเป็น "เด็กดี" นั้นเขาควรจะทำตามแบบผู้ใหญ่ในเรื่องอื่น ๆ ที่ถูกต้องเหมาะสมตามที่ครอบครัวคาดหวัง เช่น มีสัมมาคารวะ รู้จักเวลา รู้จักหน้าที่ ฯลฯ เพียงเท่านี้พ่อแม่และผู้ใหญ่อื่น ๆ ก็จะรักและชื่นชมเขาได้ โดยไม่จำเป็นต้องมีกริยาท่าทาง แต่งกาย หรือพูดจาที่ไม่ใช่แบบของ "เด็ก"

หน้าที่อีกส่วนหนึ่งของสถาบันครอบครัว คือ "เลือกสรร" ตัวแบบต่าง ๆ ที่จะผ่านเข้ามาสู่การรับรู้ของเด็กไม่ว่าจะผ่านทางสื่อมวลชน หรือ เด็กได้เห็นตัวแบบโดยตรงก็ตาม พ่อแม่จะต้องทำหน้าที่ "เลือกสรร" ตัวแบบที่จะเป็นประโยชน์ต่อเด็ก เช่น กำหนดรายการโทรทัศน์ที่ดีมีประโยชน์ให้เด็กได้ดูอย่างสม่ำเสมอ ในสัดส่วนเวลาที่เหมาะสม หลีกเลี่ยงรายการที่นำเสนอตัวแบบที่ไม่เหมาะสมให้แก่เด็ก และในขณะเดียวกัน พ่อแม่ก็ไม่ควรให้ "ตัวแบบ" ที่ดีเกินความสามารถของเด็ก ไม่เปรียบเทียบกับเด็กคนอื่น ๆ เพราะเด็กจะรู้สึกด้อยค่าหรือจะรู้สึกว้า พ่อแม่คาดหวังจากตัวเขามาก เขาจะต้องใช้ความพยายามอย่างสูงเพื่อจะทำได้ตามที่พ่อแม่ตั้งความหวังไว้ เด็กจะเกิดความเครียดความกดดัน เพราะหวาดเกรงว่า หากเขาปฏิบัติตามความคาดหวังของพ่อแม่ไม่ได้ พ่อแม่จะไม่รักเขาอีกต่อไป

นอกจากนั้น หากเด็กมีความสนใจในเรื่องใด ๆ เป็นพิเศษ เช่น สนใจเรื่องต้นไม้ ชอบวาดภาพ ชอบเลี้ยงสัตว์ ชอบดนตรี ชอบปรุงอาหาร ฯลฯ พ่อแม่หรือผู้เลี้ยงดู ควรส่งเสริมให้เด็กได้มีโอกาสทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องให้มากขึ้นตามความสนใจของเด็กเอง ไม่ใช่ตามความต้องการของพ่อแม่

พ่อแม่ควรให้คำแนะนำ คำสอนต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์แก่เด็กในวัยที่เริ่มเรียนรู้ ว่า ครอบครัวยุคใหม่และสังคมคาดหวังอะไรจากเขา และเปิดโอกาสให้เด็กได้ปฏิบัติตนให้ดีเท่าที่เขาจะพึงปฏิบัติได้ ไม่ให้ตัวแบบที่ผิด ๆ แก่เด็ก และไม่จำเป็นต้องเปรียบเทียบเด็กกับตัวแบบอื่น ๆ และส่งเสริมให้เด็กมีความเป็นตัวของตัวเอง

## 2. สถาบันสื่อมวลชน

สถาบันสื่อมวลชนผู้มีบทบาทอย่างมากในการนำเสนอภาพ "ตัวแบบ" ต่าง ๆ ให้เด็กได้เห็น ได้ฟัง ไม่ว่าจะเป็นสื่อโทรทัศน์ วิทยุ หรือ สิ่งพิมพ์ ดังนั้น สื่อมวลชนควรจะมีวิจักษณ์ฐานที่เหมาะสมในการเลือกนำเสนอข่าวสาร รายการ หรือ ภาพต่าง ๆ ให้ออกสู่สายตาของสาธารณชนอย่างเหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่องทาง และช่วงเวลาของเด็ก ๆ มีการเปิดรับสื่อต่าง ๆ มากกว่าเวลาอื่น ๆ หรือ รายการต่าง ๆ ที่ได้ชื่อว่าเป็นรายการที่มีอัตราผู้ชมสูง ควรเอาใจใส่และให้ความสำคัญกับตัวแบบต่าง ๆ ที่ผ่านออกมาทางสื่อมวลชน โดยลดการนำเสนอภาพตัวแบบที่ไม่เหมาะสมต่าง ๆ ในขณะที่ควรจะให้ความสนใจกับตัวแบบที่มีความสามารถในด้านต่าง ๆ เพิ่มเติมขึ้นบ้าง ซึ่งตัวแบบกลุ่มนี้อาจไม่ต้องจำกัดเฉพาะอยู่ที่กลุ่มผู้มีความสามารถทางการแสดง หรือการขับร้องเท่านั้น แต่ควรขยายขอบเขตออกไปที่เด็ก หรือผู้ที่มีความสามารถในด้านอื่น ๆ ที่ควรได้รับการชื่นชมยกย่อง หรือทำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อตนเอง ครอบครัว และสังคมด้วย เช่น เด็กที่ช่วยเหลือการค้าขายของพ่อแม่ เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านการศึกษา การประดิษฐ์ ศิลปะ ดนตรี หรือเด็กที่มีความดี ควรดูเป็นตัวอย่างในแง่มุมต่าง ๆ เช่น เป็นนักเรียนที่มีมารยาทดีของโรงเรียน หรือเป็นตัวแทนของโรงเรียนในด้านกิจกรรมทางวิชาการ ฯลฯ

สื่อมวลชนในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งโทรทัศน์ และวิทยุ ยังใช้ทรัพยากรการผลิตและเวลาการออกอากาศไปกับรายการเพื่อความบันเทิงมากเกินไป รายการบางรายการมุ่งหวังผลทางธุรกิจโดยมิได้คำนึงถึงสาระประโยชน์ของผู้ชม นำเสนอเพียงความตลกโปกฮา ความสยดสยอง เกมการพนันขันต่อ ตีรันฟันแทง หรือนำเสนอเรื่องราวอุทิสปีศาจ เน้นเทคนิคการถ่ายทำ การแต่ง-หน้า ฯลฯ เพื่อให้ผู้ชมติดตามรับชมรายการ โดยไม่ได้พยายามสร้างความเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหาของรายการ ว่าได้ให้ข้อคิดใด ๆ อันเป็นสาระ เป็นประโยชน์แก่ผู้ชมบ้างหรือไม่

ดังนั้น ต่อปัญหาการเลียนแบบตัวแบบของเด็ก ๆ เขาของชนชาติ สื่อมวลชนควรมี เป้าหมายในการดำเนินการที่คำนึงถึงประโยชน์ของผู้ชมเป็นสำคัญ และตระหนักอยู่เสมอว่าสถาบันสื่อ



มวลชน คือ "ด่านหลัก" ที่จะเป็นผู้คัดเลือกข่าวสารต่าง ๆ รวมทั้งภาพตัวแบบออกสู่สายตาของคนในสังคม โดยเฉพาะในยุคของข้อมูลข่าวสารในปัจจุบันที่ผู้คนทั่วโลกสามารถเปิดรับข่าวสารได้อย่างไร ขอบเขต ไม่มีพรมแดนเช่นนี้ สื่อมวลชนเป็นผู้ทรงอิทธิพลอย่างสูง ในการทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ดังนั้นสื่อมวลชนควรสำนึกในหน้าที่ของตนให้ชัดเจน ว่าควรจะมีควมรับผิดชอบต่อเด็ก ผู้ชม และสังคมโดยรวมเป็นสำคัญ หรือจะแสวงหาแต่ผลประโยชน์ประกอบการ เพื่อองค์กรของตนเองแต่เพียงฝ่ายเดียว

กลุ่มธุรกิจบันเทิงที่ผลิตรายการหรือข่าวสารต่าง ๆ เพื่อนำเสนอผู้ชมผ่านทางสื่อมวลชน เป็นอีกกลุ่มหนึ่งที่จะต้องมีส่วนในบทบาทของตนให้มาก กลุ่มธุรกิจ เช่น บริษัทผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ ผู้ผลิตเทปเพลงหรือที่เรียกกันว่า "ค่ายเทป" รวมทั้งผู้ผลิตสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เป็นกลุ่มที่ต้องรับผิดชอบในผลงานของตนให้มาก ในฐานะเป็น "ผู้สร้างตัวแบบ" ทุกวันนี้เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันอยู่ทั่วไปว่า ผู้ผลิตรายการต่างๆเพื่อความบันเทิงโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ผลิตเทปเพลง ได้สร้าง "ศิลปิน" และผลงานเพลงออกมาเพื่อผลกำไรและใช้สื่อต่าง ๆ เพื่อโปรโมทตัวนักร้องในค่ายของตน โดยคำนึงถึงคุณภาพของผลงานน้อยลงทุกที

บ่อยครั้งที่เนื้อร้องหรือทำนองเพลงไทยบางเพลงไปพ้องเข้ากับคำร้องและทำนองเพลงของต่างประเทศอย่างแก้ตัวไม่ได้, คุณภาพการพุดจา และการเปล่งเสียงขับร้องของผู้ร้องเพลง ผิดอักขระวิธี ฯลฯ หรือ ทรัพยากรบุคคลในกระบวนการสร้างสรรค์งานดนตรีมีอยู่อย่างจำกัด ในขณะที่ความต้องการผลงานเข้าไปเผยแพร่ทางสื่อมวลชนมีมากขึ้นเรื่อย ๆ และเป็นธุรกิจที่ให้ผลกำไรสูงมาก ดังนั้นค่ายเทปจึงต้องสรรหาบุคคลที่มีรูปร่างหน้าตาดี หรืออยู่ในวิสัยที่จะปรุงแต่งได้ ขึ้นมาฝึกฝน การขับร้อง สร้างบุคลิกให้ด้วยแนวเพลง ทรงผม การแต่งกาย การพุดจา ฯลฯ และผลิตผลงานของ "เด็กสร้าง" แต่ละคนนำเสนอออกทางสื่อ ต่าง ๆ ที่ปัจจุบันมีธุรกิจค่ายเทปเข้าไปใช้เงินจับจองเป็นเจ้าของสื่อมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเวลาออกอากาศในโทรทัศน์ หรือรายการวิทยุในความถี่ต่าง ๆ การนำเสนออีกจะเป็นไปโดยต่อเนื่องและมีความถี่สูง ชนิดที่เรียกได้ว่า "กระหน่ำ" ผลงานของกลุ่มนักร้องใหม่ๆออกตามสื่อต่างๆ และในรูปแบบอื่น ๆ เช่น ส่งตัวนักร้องไปออกรายการเกมโชว์ต่างๆ ให้สัมภาษณ์ทางรายการวิทยุ และ โทรทัศน์ รวมทั้งสื่อสิ่งพิมพ์ นำเทปบันทึกภาพการแสดงคอนเสิร์ตต่างๆ ออกอากาศซ้ำๆ จนผู้ชมจำได้ติดตาขึ้นใจ ไม่ต่างไปจากภาพในมิวสิควิดีโอ ฯลฯ ด้วยกระบวนการโปรโมทต่างๆ เหล่านี้ นักร้องของค่ายเทปก็ถูกเรียกว่าเป็น "ศิลปิน" โดยหากคนพุดถึงคุณภาพการร้องและคุณภาพของคนตรีได้น้อยเต็มที

เมื่อถ่ายเทปเผยแพร่ภาพ กลุ่มนักร้องที่ได้ชื่อว่าเป็น "ศิลปิน" เหล่านี้ออกทางสื่อมวลชน คือ การนำเสนอภาพ "ตัวแบบ" ผู้เด็ก ๆ และสังคมนั่นเอง ดังนั้น ยิ่งเด็ก ๆ และผู้ชมได้เห็นภาพของ "ตัวแบบ" เหล่านี้มากเพียงไร ได้ยินผลงานเพลงที่ไม่ได้มาตรฐานทางดนตรีมากขึ้นเพียงไร เด็กและผู้ชมทั่ว ๆ ไป ย่อมเข้าใจว่าสิ่งที่เขาได้เห็น ได้ยินอยู่นั้น คือ ตัวแบบของงานดนตรีที่มีมาตรฐาน เพราะดูจากศิลปินแต่ละคนแล้ว จะดูเหมือนมีความสามารถใกล้เคียงกันหมดจนคนฟังเคยชินว่าเป็นผลงานที่ดีแล้ว

ในประเด็นนี้ ก็เปรียบเสมือนเป็นวงจรการผลิตผลงานเพลงที่จะทำให้ค่ายเทปทำงานยากขึ้นทุกที เพราะยิ่งค่ายเทปทำงานคุณภาพต่ำออกมามากเท่าไร ก็ย่อมหาผู้มีความสามารถทางการ ขับร้องจริงๆ ได้ยากขึ้นเท่านั้น เนื่องจากคนในสังคมได้รับตัวอย่างมาจากงานที่ขาดคุณภาพของตัวค่ายเทปเอง และเข้าใจเอาว่างานเหล่านั้นคงจะมีมาตรฐานพอแล้ว และไม่เคยมียินงานที่ดีกว่าที่มีอยู่

นอกจากจะส่งผลเสียให้แก่ธุรกิจของตนเองในระยะยาวแล้ว ประเด็นที่สำคัญที่สุดคือ ผู้ผลิตผลงานเพื่อความบันเทิงกลุ่มนี้ยังเป็นผู้กำหนดความเคลื่อนไหวของวัฒนธรรมด้านต่าง ๆ ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเด็ก ในเรื่องของตัวแบบนั้น เด็ก ๆ จะรับเอาสิ่งต่าง ๆ ที่เขาได้เห็น ได้ยินมาใช้ ทั้งลีลาการร้องเพลง การเปล่งเสียงพูด ท่วงทีกริยา ทรงผม การแต่งเนื้อแต่งตัว แม้แต่ศัพท์แสลง แสลง การพูดต่างๆ ด้วย จนเด็กขาดความเป็นตัวของตัวเอง ได้แต่ทำอะไรตาม ๆ กัน จนขาดความคิดสร้างสรรค์ ทำตัวตามกลุ่มตามกระแสสังคม จนอาจจะละเลยหน้าที่อื่น ๆ ที่สำคัญต่อตัวเองและต่อครอบครัวไป เพราะเด็กขาดความหนักแน่นที่จะเป็นตนเอง

หากองค์กรผู้ผลิตงานบันเทิง มีความตั้งใจจริงที่จะพัฒนางานดนตรีและการขับร้องเพลงของเราให้มีคุณภาพมาตรฐาน องค์กรต่าง ๆ เหล่านั้นย่อมสามารถหิบบั้นโอกาสให้แก่ผู้ที่สามารถขับร้องหรือเล่นดนตรีได้อย่างมีมาตรฐาน ซึ่งผ่าน "การรับรองคุณภาพ" มาด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งที่มีกระบวนการกลั่นกรองความสามารถมาแล้ว โดยนำเอาผู้มีความสามารถทางการขับร้องและการดนตรีเข้ามาเป็น "วัตถุดิบหลัก" ผสมผสานเข้ากับทรัพยากรทางการผลิตที่มีอยู่เพียบพร้อมสมบูรณ์จนออกมาเป็น "ผลิตภัณฑ์" ที่มีคุณค่าทางดนตรีอย่างแท้จริง เพื่อนำเสนอผ่านสื่อมวลชนด้วย กลยุทธ์โปรโมชันเดียวกับที่ทำอยู่ องค์กรธุรกิจน่าจะได้รับความสำเร็จทางการขายได้ในระดับเดียวกัน หรือมากกว่าที่ได้รับจากวิธีผลิต "ศิลปิน" ที่มาจากอุปถัมภ์ภายนอก เพราะผู้ฟังที่กำลังแสวงหางานดนตรีที่ดีมีคุณภาพ ย่อมยินดีต้อนรับผลงานที่สามารถให้สุนทรีย์ได้อย่างแท้จริง

แนวทางนี้จะยังประโยชน์ให้แก่ทุกฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็ก ๆ ที่สนใจในการขับร้องและการสร้างสรรค์ผลงานด้านดนตรี ย่อมจะได้รับตัวแบบทางการขับร้องเพลงที่ได้มาตรฐานเพียงพอที่จะนำไปเป็นความรู้ในการพัฒนาตัวเองตามความสนใจต่อไป

สื่อมวลชนเองก็จะมีวัตถุประสงค์ดีเพื่อใช้ในการนำเสนอสู่สาธารณชนในขณะที่ผู้ผลิตงานดนตรี เช่นนักดนตรี และนักร้องก็จะเป็นส่วนเสริมกันและกันให้มีผลงานที่โดดเด่น ได้รับความภาคภูมิใจ และมีกำลังที่จะพัฒนางานที่ดียิ่งขึ้น ผู้ฟังก็จะได้มีทางเลือกและได้รับฟังผลงานขับร้องและดนตรีมากขึ้น นับเป็นแนวทางที่จะยกระดับวงการดนตรีโดยรวมขึ้นทั้งหมด

และองค์การธุรกิจผู้ผลิตงานดนตรีเอง ก็ยังมีช่องทางการพัฒนาธุรกิจเพิ่มขึ้น มากกว่าที่จะต้องเข้ามาช่วงชิงคาราโอเกะ หรือวัยรุ่นเลือดผสมหน้าตาดี ๆ มาเข้าสังกัดของตนเอง ซึ่งต้องใช้เวลาและทรัพยากรการผลิตต่าง ๆ เข้ามาช่วย "สร้าง" ความสามารถทางการร้องเพลงอีกมาก กว่าที่จะสามารถผลิตผลงาน ออกสู่ท้องตลาดเพื่อทำรายได้เข้ามาชดเชยการลงทุน แต่ถ้าหากองค์กรผู้ผลิตงานดนตรีหันมาจับตามองและให้โอกาสแก่ผู้มีความสามารถทางการขับร้องอย่างแท้จริงเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ย่อมจะสามารถทำรายได้ตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ได้ ต่อกรณีนี้มีตัวอย่างอยู่หลายราย ในที่นี้จะยกตัวอย่างจากงานที่ได้ศึกษาวิจัย คือจากกรณีเวทีประกวด "ซูบารุ อวอร์ด" นักร้องที่มีพรสวรรค์และมีความสามารถทางการร้องเพลงจนได้รับรางวัลจากการประกวด "นิสสัน อวอร์ด" และ "นิสสัน จูเนียร์ อวอร์ด" (ชื่อรางวัลในขณะนั้น) ไม่ว่าจะเป็นรุ่นใหญ่อย่าง ชงไชย แมคอิน-ไตซ์ หรือรุ่นเล็กอย่าง อมิตา ยัง ก็ล้วนแต่เคยสร้างประวัติศาสตร์ให้แก่ตัวเอง และแก่วงการเพลงเมืองไทยมาแล้วทั้งสิ้น

การสร้างผลงานเพลงที่ดีมีคุณภาพให้แก่ผู้ฟัง ย่อมทำให้องค์กรธุรกิจผู้ผลิตงานดนตรี ได้รับทั้งผลประโยชน์ที่ดี และยังสามารถอยู่ในธุรกิจบันเทิงได้อย่างมีเกียรติมีศักดิ์ศรีมากกว่าผู้ที่ทำงานแบบ "สุกเอาเผากิน" เพราะหวังแต่เรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ อีกทั้งยังไม่มีใครรับประกันได้ว่า องค์กรที่เสนอแต่งานคุณภาพต่ำจะสามารถอยู่ได้ยั่งยืนเพียงไร ถ้าหากประชาชนคนฟังเพลงมีทางเลือกที่ดีกว่า เขาจะจ่ายเงินเพื่อซื้องานดีมีคุณภาพ หรือ งานที่แพงเท่า ๆ กัน แต่ไม่มีสุนทรียะ ดูเหมือนว่าผู้บริโภคส่วนมากย่อมมีคำตอบอยู่ในใจแล้วทั้งสิ้น

### 3. สถาบันธุรกิจภาคเอกชนต่าง ๆ

สถาบันธุรกิจภาคเอกชนหรือรัฐวิสาหกิจต่างๆ ที่ขณะนี้หันมาให้ความสำคัญกับการสร้างภาพพจน์ด้วยกิจกรรมประชาสัมพันธ์หลากหลายรูปแบบ สามารถที่จะช่วยพัฒนาสถานการณ์เกี่ยวกับชุมชนของชาติที่มีการเรียนรู้เกี่ยวกับ "ตัวแบบ" ผ่านทางสื่อมวลชนได้มากมาย กล่าวคือ เมื่อทราบว่าธรรมชาติและลักษณะนิสัยของเด็กจะเลียนแบบแบบตัวแบบต่าง ๆ ที่ได้รับรางวัลจากกลุ่ม จากสังคมรอบ ๆ ตัวของเด็กแล้ว สถาบันธุรกิจสามารถสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ "การสร้างตัวแบบ" ที่ดีมีประโยชน์แก่สังคม อันอาจจะเป็นตัวแบบที่มีผลงานดีทางด้านการขับร้อง หรือในด้านอื่น ๆ ที่แตกต่างออกไปก็ได้ อาทิเช่น การร่วมมือกับสถาบันการศึกษาเพื่อกลั่นกรองหาเด็กที่มีความสามารถทางวิชาการ หรือ เด็กที่มีทักษะพิเศษด้านอื่น ๆ อย่างมีความสามารถทางการวาดภาพ การคำนวณ หรือ จัดประกวดหนังกประดิษฐ์หุ่นเขาวัว นักเล่นนิทานน้อย คุณหนูนักประพันธ์ ยอดนักกีฬา ตัวเล็ก เด็กเกษตรกร ฯลฯ

สถาบันทางธุรกิจสามารถจัดสรรงบประมาณประชาสัมพันธ์มาสร้างกิจกรรมเพื่อคัดเลือกตัวแบบวัยเด็กเหล่านี้ โดยมีเงื่อนไขอยู่ที่การใช้สื่อมวลชนเข้ามาเผยแพร่กิจกรรมดังกล่าว และนำเสนอภาพความสามารถของตัวแบบ ตลอดจน "รางวัล" ในรูปแบบต่าง ๆ ที่ตัวแบบเหล่านั้นได้รับหลังจากประสบความสำเร็จจากการใช้ความสามารถ และแสดงความสามารถแล้ว

ในจุดของการนำเสนอภาพตัวแบบที่มีความสามารถด้านต่างๆ ออกทางสื่อมวลชนนี้ น่าจะได้รับความร่วมมือจากสื่อมวลชนหรือผู้ผลิตรายการต่างๆ ด้วยดี เนื่องจากยังมีรายการเด็กที่ดีมีประโยชน์ หลากหลายรายการด้วยกันที่มีเวลาออกอากาศอยู่ แต่มีรายได้เข้ารายการไม่ดีนัก และบางรายการต้องพบกับสภาพขาดทุน และ "อยู่ไม่ได้" เพราะขาดการสนับสนุนทางต้นทุนการผลิตและค่าเวลาที่จะต้องจ่ายให้แก่สถานี และต้องหยุดการเสนอรายการไปอย่างน่าเสียดาย

สถาบันทางธุรกิจบางรายที่สนับสนุนกิจกรรมการขับร้องเพลงของเยาวชนในโครงการประกวดร้องเพลงเยาวชนชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย หรือ ชูบารุ จูเนียร์ อวอร์ดนี้ มีอยู่หลายสถาบัน และดำเนินธุรกิจที่หลากหลาย ทั้งที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับเด็ก อาทิเช่น บริษัท สยามชูบารุ จำกัด, ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน), บริษัท ไอบีเอ็ม ประเทศไทย จำกัด, ไทยทีวีสีช่อง 3 อสมท., บริษัท เนสท์เล่ ประเทศไทย จำกัด, บริษัท ข้าวเพื่อนไทย จำกัด

สถาบันเหล่านี้ นับเป็นกลุ่มสถาบันที่มาร่วมแรงร่วมมือกันช่วยค้ำจุนกิจกรรมที่เป็นประโยชน์แก่เด็กและสังคมไทยให้คงอยู่ได้ อันถือเป็นการช่วยเหลือสำคัญที่ทำให้ผู้จัดกิจกรรมทางสังคมที่ไม่หวังผลกำไร ได้มีกำลังใจที่จะดำเนินกิจกรรมอันเป็นประโยชน์แก่เด็ก แก่สังคมต่อไป

ยังมีกิจกรรมอันเป็นประโยชน์ต่างๆอีกมากมาย ที่ยังต้องการการสนับสนุนทางงบประมาณ ดังนั้น ควรที่สถาบันทางธุรกิจต่างๆ จะหันมาให้ความสนใจและช่วยเหลือหนุนกิจกรรมต่างๆเหล่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมที่นำเสนอภาพเยาวชนและบุคคลที่มีความสามารถและมีเกียรติตามอุดมคติของสังคม ออกมาในรูปของ "ตัวแบบทางพฤติกรรม" เพื่อเผยแพร่ผ่านสื่อมวลชน ออกไปยังการรับรู้ของเยาวชนและสาธารณชน อันจะยังประโยชน์ให้แก่ทุกฝ่าย ทั้งผู้ผลิตรายการ ผู้สร้าง กิจกรรม ก็จะได้มีทุนทรัพย์และมีกำลังใจดำเนินรายการต่อไป ในขณะที่สถาบันทางธุรกิจเองก็จะได้รับภาพพจน์อันดีได้ตามวัตถุประสงค์ทางธุรกิจ ส่วนสื่อมวลชนที่แสวงหารายการดีมีคุณภาพ ก็จะมีทางเลือกในการพิจารณารายการออกอากาศมากขึ้น

ดังที่ได้กล่าวในส่วนต้นของเรื่องข้อเสนอแนะว่า การแก้ไขสถานการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรม การเลียนแบบตัวแบบของเยาวชนไทยในสังคมของเรานี้ ทุกฝ่ายต้องทำหน้าที่ของตนในขณะที่สนับสนุนให้สถาบันอื่นสามารถทำหน้าที่ของแต่ละสถาบันได้ดีขึ้น ด้วยทั้งพ่อแม่ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ สื่อมวลชน และสถาบันธุรกิจ รวมทั้งกลุ่มสังคมอื่น ๆ ที่มีปฏิสัมพันธ์กันอยู่อย่างสอดคล้องกลมกลืน จะต้องร่วมมือกันอย่างจริงจังเพื่อช่วยให้ลูกหลานน้องนุ่่งของเรา ผู้เป็นเยาวชนของชาติ จะได้รับทราบและมีการเรียนรู้ทางสังคมเกี่ยวกับ "ตัวแบบ" ที่เป็นประโยชน์ในด้านต่าง ๆ และนำไปเป็นแนวทางการพัฒนาตนเอง เพื่อเติบโตขึ้นไปเป็นประชากรที่มีคุณภาพ และเป็น "แบบอย่าง" ที่ดีให้แก่อนุชนรุ่นต่อไป ทั้งนี้ผลดีของการช่วย "สร้างและนำเสนอ" ภาพของตัวแบบ ต่าง ๆ ออกทางสื่อมวลชนเพื่อพัฒนาคุณภาพเยาวชนไทย ย่อมตกอยู่กับชาติบ้านเมืองของเราชาวไทยทุกคน